

C/2024/1380

19.2.2024

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 21 grudnia 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin – Niemcy) – w postępowaniu dotyczącym wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko LM

[Sprawa C-397/22 ⁽¹⁾, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Skazanie pod nieobecność oskarżonego)]

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Europejski nakaz aresztowania – Artykuł 4a ust. 1 – Procedura przekazywania osób między państwami członkowskimi – Przesłanki wykonania – Podstawy fakultatywnej odmowy wykonania – Wyjątki – Wykonanie obligatoryjne – Kara orzeczona pod nieobecność oskarżonego – Pojęcie „rozprawy, w wyniku której wydano orzeczenie” – Zainteresowany, który nie stawiał się osobiście ani w pierwszej instancji, ani w postępowaniu odwoławczym – Uregulowanie krajowe przewidujące bezwzględny zakaz przekazania zainteresowanego w przypadku orzeczenia wydanego pod jego nieobecność – Obowiązek wykładni zgodnej]

(C/2024/1380)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Kammergericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Generalstaatsanwaltschaft Berlin

Zainteresowana strona: LM

Sentencja

- 1) Artykuł 4a ust. 1 lit. a) ppkt (i) decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji gdy wezwanie do stawiennictwa zostaje doręczone zainteresowanemu poprzez przekazanie go dorosłemu domownikowi, to do wydającego nakaz organu sądowego należy przedstawienie dowodu, że zainteresowany rzeczywiście otrzymał to wezwanie do stawiennictwa.
- 2) Artykuł 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299, należy interpretować w ten sposób, że zawarte w tym przepisie pojęcie „rozprawy, w wyniku której wydano orzeczenie” obejmuje postępowanie odwoławcze, w wyniku którego zapadł wyrok utrzymujący w mocy orzeczenie wydane w pierwszej instancji i ostatecznie rozstrzygający sprawę. Okoliczność, że w tym postępowaniu odwoławczym nie badano sprawy co do istoty, nie ma w tym względzie znaczenia.
- 3) Artykuł 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299, należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie krajowe transponujące ten przepis, które wyklucza w sposób generalny możliwość wykonania przez wykonujący nakaz organ sądowy europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu wykonania kary, jeżeli zainteresowany nie stawiał się osobiście na rozprawie, w wyniku której wydano dane orzeczenie, jest sprzeczne z tym przepisem. Sąd krajowy jest zobowiązany, przy uwzględnieniu całości swego prawa krajowego i przy zastosowaniu uznanych w porządku krajowym metod wykładni, interpretować to uregulowanie krajowe, tak dalece jak to możliwe, w świetle brzmienia i celu tej decyzji ramowej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 359 z 19.9.2022.